

Spomini na Gimnazijo Murska Sobota so še vedno zelo dobri in imam občutek, kot da je bilo nedavno tega,

ko smo zapustili srednješolske klopi. V osnovni šoli sem kot odličnjak imel neko čudno prepričanje, da hočem postati zdravnik. Pogoj je bil, da se vpišem v gimnazijski program. Učitelji v osnovni šoli so me pregovarjali, da naj izberem najboljšo (ne bom napisal, katera bi naj po njihovem prepričanju to bila, a vsekakor ne Murska Sobota), a sem trmasto vztrajal pri murskosoboški. Že od nekdaj sem bil svojeglav in se nisem dal premakniti tudi za milimeter. In kot vedno se je moja trma izkazala za dobro varianto. Preživel sem štiri kakovostna leta na gimnaziji, ki je nudila dobre profesorje, kvaliteten program in me je z dobro podlago pripravila na študijsko pot. Moj razrednik je bil prof. Roman Činč in vsak, ki je (vsaj v tistih letih) bil deležen njegovega »tretmaja«, si je matematiko dodobra zapomnil. V mislih imam tiste »blic-teste«, ki so vedno presenetili in pri katerih smo največkrat na papir izlili naša neznanja. Potem se spominjam še trepetanja pred učilnico fizike, ko je prof. Edvard Dečko tik pred zvonjenjem odprl vrata z novimi idejami o »uvodu« v vsako šolsko uro. Petki so bili najhujši – zadnji dve uri sta bili rezervirani za fiziko. Morda še dobro, saj si po tem res potreboval dva dni rehabilitacije. V začetku srednje šole sem se soočil z bolečim spoznanjem, da za zdravnika enostavno nisem ustvarjen. Kaj sedaj? Pri biologiji smo, mislim da v prvem letniku, pisali test, ki je v glavnem vseboval vprašanja o mikrobiologiji, podrobneje pa smo morali razložiti pomnoževanje virusov – iz tega sem dobil eno od skupno dveh negativnih ocen v gimnaziji. Spet je privrela na plan moja trma in odločil sem se za študij mikrobiologije. Odločitve nisem nikoli obžaloval.

V gimnazijo Murska Sobota sem prišel z desnega brega reke Mure, kar je bil takrat dokaj redek pojav. Brez predhodnih stikov s prekmurščino je bil to največji izziv v prvih dveh mesecih prvega letnika. Saj poznate situacije, ko poslušate, slišite, pa ne razumete... V izogib nenehnemu ponavljanju »Prosim?« pač kimaš

in se nasmihaš, čeprav ne veš o čem govorijo. Verjetno pa tisti, ki se me spomnijo, imajo pred seboj sliko pridnega, mirnega dijaka, ki je vedno sedel v prvi ali kvečjemu drugi vrsti in imel vzorno opravljene domače naloge.

Po maturi je sledil študij mikrobiologije na Biotehniški fakulteti v Ljubljani. Tekom študijskih let sem spet preveč gledal v knjige in premalo okrog sebe. Ob koncu študija sem želel več, zato sem vpisal podiplomski študij, spet področje mikrobiologija, dobil mesto mladega raziskovalca na Inštitutu za mikrobiologijo in imunologijo Medicinske fakultete v Ljubljani in se posvetil virusom. Ta majhen, a zapleten svet je poln presenečenj in ponuja neskončno priložnosti raziskovanja. Izkoristil sem možnosti, ki mi jih je nudila inštitucija, predvsem pa sem začel na svojem področju širiti mednarodne vezi in sodelovanja. Le to omogoča raziskovalcu, da razširi svoja obzorja, da se ne vrti okoli svoje lastne točke razmišljanja in se preda pravemu raziskovanju, ki ga vodi kritično razpravljanje širše skupine raziskovalcev... Sodeloval sem na domačih in mednarodnih projektih, tudi kot vodja in nabiral izkušnje na tujih inštitucijah – Inštitut Robert Koch (Berlin, Nemčija), Univerza v Helsinkih (Helsinki, Finska), Columbia University (New York, ZDA) in drugih. Iz tega raziskovalnega potovanja sem potegnil največ znanja in izkušenj in mi je žal za vsako dodatno zamujeno priložnost.

Na inštitutu sem vzporedno deloval na treh področjih: kot pedagoški sodelavec, raziskovalec in strokovni sodelavec – samostojni analitik v laboratorijski medicini. Slednje me je močno povleklo v uvajanje novih mikrobioloških diagnostičnih preiskav in uvajanju ter vodenju diagnostičnih procesov. Pri tem sem spoznal novo plat dela, pri katerem je bilo ogromno pogovarjanja, dogovarjanja in usklajevanja. In uspel marsikje uvesti spremembe, ki so se zdele na videz nedosegljive. Morda iz tega izhaja neka politična volja, da sem se v letu 2018 podal na pot lokalnega politika in poleg službe trenutno opravljam še nepoklicno funkcijo župana občine Apače. Spet nova izkušnja in pot učenja, ki se v marsičem lahko enači z mojim dosedanjim delom.

Kaj bi o moji poti do tega trenutka lahko izluščil? Morda le to, da je življenjska pot res nepredvidljiva, da se enostavno moraš podati na pot, zaradi katere se ti

zvrtil v glavi, ko jo pogledaš, a te na nek skrivnosten način privlači. Takrat ne smeš razmišljati če si sposoben doseči cilj, ampak pripraviš načrt, kako ga boš dosegel. Prej ali slej ti uspe.

Danes s ponosom povem, da sem bil dijak Gimnazije Murska Sobota. Menim, da je srednje izobraževanje ključno za pripravo na kasnejšo pot, je kot odskočna deska. Kako dobro jo izkoristiš pa je v večji meri odvisno od posameznega dijaka. Vesel sem, da »moja« gimnazija postaja vse boljša, prodornejša in da ima osrednjo mesto izobraževalne ustanove v regiji. Z globokim spoštovanjem do vseh, ki za to skrbijo.

Dr. Andrej Steyer